

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 234.

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Εξ ουδένα, πλην των τακτικων ανταποκριτων, στέλλεται ή «Εφημερίς των Παιδων» άνευ προπληρωμής.

» » » Εξωτερικῶ φρ. 2.

Έρ οδῶ Σταδίου αριθ. 39.

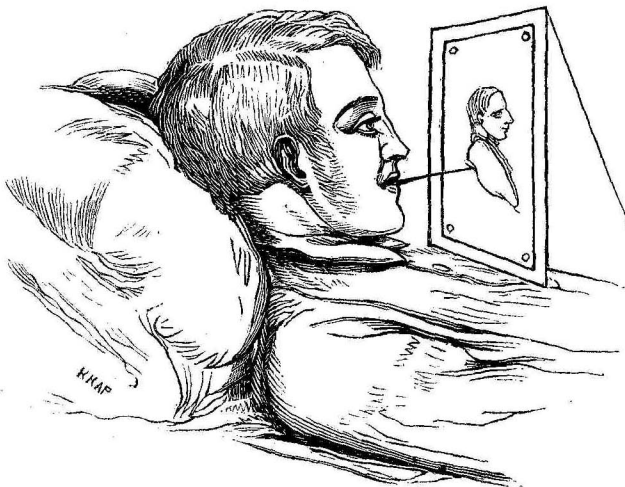
ΧΕΙΛΕΟΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Μέχρις εσχάτων βωδός και άνευ χειρων ζωγράφος έθεωρείτο αδύνατον. Ο αιών μας όμως, όστις ύπηρέε γόνιμος εις πολλά παράδοξα και μάλιστα άπίστευτα, μας παρέσχε και παραδείγματα ζωγράφων διά των ποδών! Άλλ' ή περιστάσις του Ίωάννου Καρτέρου απο δεικνύει, ότι ο άνθρωπος δύναται να ήναι ζωγράφος, και ζωγράφος ευδόκιμος και διά των χειλέων, όπως φαίνεται εις την προκειμένην εικόνα.

Ο Ίωάννης Καρτερ παιδιόθεν έπεσεν εις κακάς συναστροφάς και έπεδόθη εις παντοειδεΐς άμαρτίας, ιδίως όμως εις την μέθην, συχνά δ' επέστρεφεν εις τον οίκόν του τα μεσάνυκτα μεθυσμένος προς άνησυχίαν και θλίψιν της συζύγου του, διότι ειχεν εσχάτως νυμφευθή. Νύκτα τινά, αφού άπέρασεν αρκετάς ώρας εις κρασοπωλείον με άλλους νέους όμοίους του, απεφάσισαν να υπάγωσιν εις ένα κήπον, όπου την προτεραίαν ειχον ιδεί δύο φωλεάς πτηνών επί των δένδρων, διά να πάρουν τα πουλιά των. Άν και νύξ, ο νέος Καρτερ με πολλήν δεξιότητα ανέβη επί του ενός δένδρου και συνέ-

λαβε τα μικρά πουλάκια, τα όποια και παρέδωκεν εις τους συντρόφους του κάτωθι.

Έπειδή δέ ή άλλη φωλεά ήτο εις ένα κλάδον άλλου δένδρου όχι μακράν του μέρους όπου ειχεν αναβή, αντί να καταβή απο το δένδρον, εις το όποιον ήτο, και ν' αναβή εις το άλλο, έζήτησε να συλλάβη τον κλάδον εκείνον δι' ενός

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΤΕΡ.

πηδήματος, άλλ' είτε ένεκα του σκοτους, είτε διότι δεν έμέτρησε την απόστασιν, αντί να συλλάβη τον κλάδον έπεσεν εις την γην και εξήρθρωσε την σπονδυλικήν του στήλην κατά τον λαιμόν, το δ' αποτέλεσμα της βλάβης ταύτης ήτο έντελής παράλυσις και άναίσθησία ολοκλήρου του σώματος πλην της κεφαλής!

Οί σύντροφοί του τον έθεσαν εις έν επανωφόρεμα και τον μετέφερον εις την οίκίαν του αφού δέ εκτύπησαν την θύραν ισχυρώς, άνεχωρησαν αφήσαντες αυτόν έξωθεν αυτής.

Η δυστυχής γυνή ακούσασα τον κτύπον ένόμισεν ότι ο σύζυγός της ειχεν έλθει κατά το σύνηθες μεθυσμένος και έσηκώθη να του ανοίξη να έμβη, όποία όμως ύπήρξεν ή φρίκη της εύρουσα αυτόν έντελώς άναίσθητον!

Διά της βοήθείας της άνδραδέλφης της και των γειτόνων μετέφερον αυτόν εις την οίκίαν

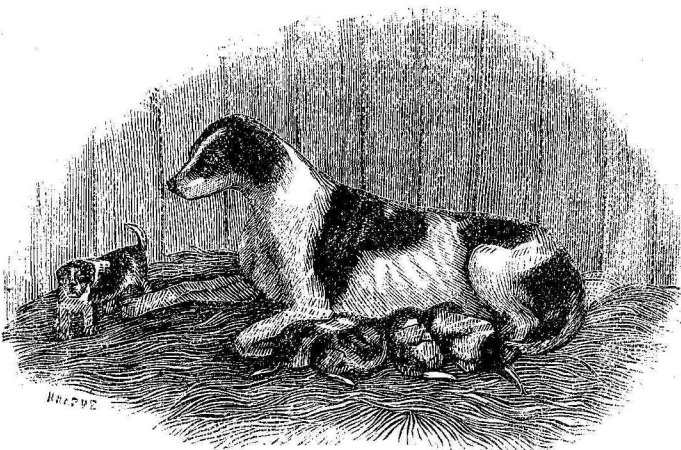
καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ἱατρός νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ὅστις μετὰ μικρὰν ἐξέτασιν ἀπεφάνθη, ὅτι ἡ πάθησις ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἦδύνατο νὰ ζῇσι εἰμὴ ὀλίγας ὥρας.

Ἡ πρόγνωσις ὅμως τοῦ ἱατροῦ καὶ ἀκόμη καὶ ἡ πρόρρησις τῆς ἐπιστήμης ἀπεδείχθησαν ἐσφαλμέναι, διότι ὁ Κάρτερ ἐπέζησε τῆς πτώσεως ἐκείνης 16 περίπου ἔτη, καὶ ἀπέθανεν οὐχὶ ἐκ τῆς ἐξαρθρώσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀλλ' ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν.

Ἐκτὸς τῆς συζύγου τοῦ ἡ ἀδελφῇ τοῦ Κάρτερ εἰργάζετο νυχθημερόν πλέκουσα δαντέλας διὰ νὰ συντηρήσουν αὐτὸν, κοιτῶμενον εἰς τὴν τὴν κλίνην, ὅχι μόνον χωρὶς νὰ δύναται νὰ κίνησῃ ἄλλο μέρος τοῦ σώματος ἐκτὸς τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται πόνον, ὅταν τὸν ἐκέντων διὰ βελόνης.

Εἰς τὴν θέσιν ταύτην εὐρισκόμενος μόνην διασκέδασιν εἶχε τὴν ἀνάγνωσιν, τοῦτο δὲ κατῴρωνε διὰ τῆς βοηθείας μακρᾶς βελόνης, τὴν ὁποίαν ἐκράτει μὲ τὰ χεῖλη του, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐγύριζε τὰ φύλλα καὶ ἐκράτει αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν των, ἀφοῦ ἡ ἀδελφῇ τοῦ ἑσπερεύετο τὸ βιβλίον εἰς κατάλληλον θέσιν.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔστρεψε τὴν προσοχὴν του εἰς

Προῶν τῆς τέχνης τοῦ Κάρτερ.

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

- Δὲν ἤξεύρω, — ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.
- Ποῖον πρέπει νὰ ἐρωτήσω διὰ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ;
- Δὲν ἤξεύρω, — ἦτο ἡ δευτέρα ἀπάντησις.
- Γνωρίζεις καμμίαν ἐκκλησίαν μὲ ὑψηλὸν πύργον;
- Γνωρίζω.
- Λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, ἔλα καὶ δεῖξέ μου αὐτήν.
- Πόσον θὰ μὲ δώσης δι' αὐτό; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς μουσικός, ἐκτείνας ἐνταυτῷ τὴν χεῖρά του.
- Ἡ Χαῖδη ἐξέτασε τὴν τσέπην της καὶ ἔβγα-

τὴν ζωγραφικὴν, ἦτο μία εἰδησις, τὴν ὁποίαν ἀνέγνωσε περὶ μιᾶς γυναικὸς, ἣτις προσεπάθησε νὰ ζωγραφίσῃ μὲ τὸ στόμα της, καὶ ἀμέσως ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ὁ ἴδιος τὴν δοκιμὴν. Τῷ ἐπρομήθευσαν λοιπὸν μίαν πλάκα καὶ ἓν κονδύλιον, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποῦ ἐθεσαν κομμάτιον κιμωλίας (τεπесиριού) καὶ οὕτως ἤρχισε τὰ πρῶτά του δοκίμια εἰς τὴν ἰχνογραφίαν· ἀφοῦ δὲ δι' ἐπιμελοῦς ἀσκήσεως κατῴρωνε νὰ μεταχειρίζεται καλῶς τὸ κονδύλιον εἰς τὴν πλάκα, τότε ἤρχισε νὰ ζωγραφίσῃ καὶ εἰς τὸν χάρτην. Αἱ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας εἶχε νὰ ὑπερνήκησῃ, ἦσαν μέγισται, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐθριάμβευσε καθ' ὅλων καὶ κατέστη εἰς τῶν ἐπιφανῶν ζωγράφων ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐννοεῖται, ὅταν ἐζωγράφιζε, εἶχε χρεῖαν τῆς βοηθείας τινὸς νὰ βουτίζῃ τοὺς χρωστῆρας εἰς τὸ χρῶμα.

Ἡ σωματικὴ πάθησις εἶχε δύο μεγάλα καὶ σωτήρια δι' αὐτὸν ἀποτελέσματα. Πρῶτον τὸν ἔκαμε νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ μετανοήσῃ διὰ τὸν παρελθόντα ἄσικτον βίον του καὶ νὰ ὀδηγήσῃ ἄλλους εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ δευτέρον νὰ δύναται διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ συντηρῇ ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του!

λέν ἐκεῖθεν μίαν μικρὰν εἰκόνα παριστάνουσαν στέφανον ἐκ ῥόδων, καὶ μὲ λύπην τὴν προσέφεραν εἰς τὸ παιδίον, διότι εἶχε τῆς χαρίσει αὐτὴν ἡ κ. Κλάρα καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν στερηθῇ. — Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἔσειε τὴν κεφαλὴν του περιφρονητικῶς καὶ ἐξηκολούθησε πάλιν τὸν δρόμον του.

— Ἀλλὰ στάσου καὶ μὴ φύγῃς — ἐφώναξεν ἡ Χαῖδη. Τί λοιπὸν θέλεις διὰ νὰ μὲ φέρῃς εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὸν ὑψηλὸν πύργον;

— Χρήματα, — ἀπεκρίθη τὸ παιδίον.

— Ἀλλὰ χρήματα δὲν ἔχω, εἶπεν ἡ Χαῖδη. Ἡ κυρία Κλάρα ὅμως ἔχει, καὶ αὐτὴ θὰ σὲ δώσῃ, ἂν μὲ φέρῃς ὅπου σοῦ λέγω. Πόσον ζητεῖς;

— Εἴκοσι λεπτά, — εἶπε τὸ παιδίον.

— Καλὰ, ἐμπρὸς λοιπόν.

Ἀφοῦ ἐκλείσθη ἡ συμφωνία, τὸ παιδίον μὲ τὸ